

Arrest

nr. 124 013 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...) bent een tweeëntwintigjarige Afghaanse jongeman van Hazara-origine. U bent geboren in het dorp Khojali gelegen in het district Surkhi Parsa, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Parwan. Toen u vier à vijf maanden oud was, vluchtte uw familie naar Iran. U verklaarde dat uw ouders moesten vluchten omdat uw vader in de problemen kwam omwille van het feit dat hij een belangrijk kopstuk was van Hezb-e-Wahdat en omdat hij een vete had met de familie van uw moeder. De familie van uw moeder waren namelijk soennieten en konden niet verkroppen dat uw moeder met uw vader huwde die een sjiïet was.

In Iran liep u drie à vier jaar school. Nadien werkte u in een garage, in een lampenfabriek en als loonwerker in de landbouw. U huwde (...) met wie u een zoon kreeg. U verklaarde dat de omstandigheden voor Afghaanse vluchtelingen in Iran enorm slecht waren. U haalt onder meer

de slechte omstandigheden op de arbeidsmarkt en de vernederingen die u te slikken kreeg om dat u Afghaan was aan.

Vijf, zes à zeven jaar geleden kreeg uw vader de vraag van zijn broer om terug te komen naar het district Surkhi Parsa, uw geboorteregio. De situatie was immers verbeterd in Afghanistan en uw oom vroeg uw vader om op prospectie te komen om te controleren of de omstandigheden goed genoeg waren om de familie naar Afghanistan te laten terugkeren. Uw vader verbleef twee à drie dagen bij uw oom waarna hij verdween. Een aantal dagen later belde uw oom u op om te vragen of uw vader soms teruggekeerd was naar Afghanistan. U vermoedt dat zijn vijanden van vroeger (omwille van zijn hezb-e-wahdat activiteiten) of de familie van uw moeder hem herkend en vermoord hebben. U vermoedt dat uw oom dit weet maar het niet tegen uw familie zegt.

Ondertussen had u het moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen in Iran. U leerde een Iraniër kennen die drugsverslaafd en drugsdealer was. U stelde hem voor om samen te werken en zo meer te kunnen verdienen. Toen uw familie naar een huwelijksfeest was, stelde u uw vriend voor om de drugs te prepareren bij u thuis. Uw vriend overnachtte bij u. Toen u de volgende dag een douche wou nemen, zag u uw vriend liggen. U dacht dat hij was flauwgevalen. U probeerde hem tevergeefs wakker te maken. U belde uw moeder op die u aanmaande het huis zo vlug mogelijk te verlaten. U ging naar uw zus die even verderop woonde. Uw zus en haar man besloten dat u Iran moest verlaten. Nadat u vertrokken was, waarschuwden de burens de politie. De politie zei uw moeder dat ze moest zorgen dat u terug zou komen.

U ontvluchtte Iran begin 2010 en kwam aan in België op 27 september 2011 waar u op 29 september 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de vroegere vijanden van uw vader en de familie van uw moeder.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een huwelijksakte en een verblijfskaart voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan ongelooftwaardig wordt geacht.**

Wat betreft de problemen die aan de basis van uw vertrek uit Iran liggen, namelijk het feit dat het lichaam van uw vriend door de Iraanse politie in uw huis werd gevonden (CGVS p. 7), dient te worden gewezen op het feit dat u de Afghaanse en niet de Iraanse nationaliteit bezit en dat dit vluchtmotief geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming en dat uw problemen gerelateerd zijn aan de Vluchtelingenconventie. De Vluchtelingenconventie definieert een vluchteling als een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. De vrees die door de asielzoeker wordt ingeroepen, dient bijgevolg te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit beschikt. In uw geval is dit Afghanistan. Wanneer gepolst wordt naar een eventuele vrees ten opzichte van Afghanistan, verwijst u naar het feit dat u vreest vervolgd te worden door de vijanden van uw vader en de familie van uw moeder. Ook aan deze vrees wordt echter geen geloof gehecht.

In eerste instantie zal uw vrees ten opzichte van de familie van uw moeder besproken worden. Uw verklaringen hierover komen op verschillende punten weinig aannemelijk en zelfs bedrieglijk over.

Zo verklaarde u dat de familie van uw moeder niet akkoord ging met het huwelijk van uw ouders omdat haar familie soennieten zijn terwijl uw vader een sjiit is (CGVS p. 9). Aangezien de overgrote meerderheid van de Hazara's een sjiitische achtergrond hebben, werd er gepeild naar de etnische afkomst van uw moeder. Toen u gevraagd werd welke etniciteit uw moeder had, antwoordde u dat u niet weet tot welke stam ze behoort maar dat ze soenniet is (CGVS p. 10). Nochtans is er een duidelijk onderscheid tussen de verschillende stammen binnen de Hazara-bevolking in uw district en welke strekking van geloof (sjiitisch of soennietisch) deze stammen volgen (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). Terwijl de Surkh en Parsa stammen een grotendeels soennitische achtergrond hebben, bestaat de Turkman-stam volledig uit sjiitische moslims (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). **Hadden de families van uw ouders daadwerkelijk een conflict gehad**

omwille van de strekking van hun geloof, kan men verwachten dat u een betere kennis heeft over de verschillende stammen in de Hazara-gemeenschap van uw geboorteregio en hun respectievelijke strekking in het islamgeloof en had u moeten weten tot welke stam uw moeder behoorde. Zeker als men weet dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat uw moeder zelf een Hazara is (zie administratief dossier: vragenlijst 2.8 en verklaring vraag 12) en zoals eerder gezegd soennitische Hazara's eerder de uitzondering op de regel zijn. **Tijdens uw gehoor op het CGVS klinkt het echter helemaal anders.** Toen u gevraagd werd of uw moeder Hazara is, antwoordde u dat ze dat niet is (CGVS p. 10). Als u geconfronteerd werd met het feit dat u bij de DVZ had verklaard dat uw moeder Hazara is, ontkende u dat u dat gezegd heeft, verklaarde u dat ze u enkel vroegen over haar religie en dat u dacht dat ze Tadjiekse is (CGVS p. 10). Bij de DVZ verklaarde u dus tot tweemaal toe dat uw moeder Hazara is (zie administratief dossier: vragenlijst 2.8 en verklaring vraag 12) terwijl u op het CGVS denkt dat ze Tadjiekse is (CGVS p. 10). Als uw moeder daadwerkelijk van Tadjiekse afkomst was geweest, zou men kunnen verwachten dat niet enkel de tegenstelling sjiiet-soenniet een probleem zou hebben gevormd maar dat dit meer dan waarschijnlijk ook zou gelden voor hun verschillende etnische afkomst, namelijk Tadjiek-Hazara, gezien de inferieure status die de Hazara's in het huidige Afghanistan nog steeds regelmatig te beurt valt en de zeldzaamheid van inter-etnische huwelijken van mensen met een Hazara-origine (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). **U schept dus geen duidelijkheid in verband met zowel uw moeders etnische achtergrond als haar religieuze strekking.** Als u immers gevraagd wordt of uw vader ook problemen zou hebben gekend met zijn schoonfamilie als hij een sjiietische Tadjiek was geweest, antwoordt u dat u niet veel weet over religies en de verschillende etnische achtergronden in Afghanistan (CGVS p. 16). U voegt meteen de daad bij het woord als u gevraagd wordt wat het verschil is tussen sjiieten en soennieten waarop u het nietszeggende antwoord geeft dat dat net het verschil is, namelijk dat de ene sjiiet en de andere soenniet is (CGVS p. 16). **Van iemand die beweert dat hij heel zijn leven in slechte omstandigheden heeft moeten leven in Iran omdat zijn ouders oorspronkelijk verschillende strekkingen van de islam aanhingen, zou men kunnen verwachten dat hij iets beter op de hoogte is van de gevoeligheden die hangen rond dit schisma in het islamitische geloof.** Het feit dat u dan ook nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de etnische achtergrond van uw moeder doet vermoeden dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de etniciteit en religieuze strekking van uw moeder. Hierdoor komt meteen ook de geloofwaardigheid van het conflict tussen uw vader en uw moeders familie in het gedrang.

Wat er ook van zij, ook uw verklaringen over de eerste vier à vijf jaar na het huwelijk van uw ouders toen ze nog in Afghanistan woonden, doet twifelen aan de waarachtigheid van het conflict tussen de familie van uw moeder en uw vader. Zo verklaarde u dat uw ouders ongeveer vier à vijf jaar na hun huwelijk nog steeds in Afghanistan woonden (CGVS p. 9) en dat al die tijd de familie van uw moeder uw ouders wisten wonen (CGVS p. 13). Als u werd gevraagd of uw ouders gedurende die vier à vijf jaar contact hadden met de familie van uw moeder, antwoordde u dat er geen contact was met haar familie (CGVS p. 13). Hierna bevestigde u dat er op geen enkele manier contact was geweest in die periode (CGVS p. 13). **Men zou zich de vraag kunnen stellen waar de vrees van uw ouders voor uw moeders familie op gebaseerd is als er toch geen contact was geweest tussen hen.** Bovendien had u eerder in het gehoor vermeld dat er een aanslag was geweest op het leven van uw vader uitgevoerd door iemand uit de familie van uw moeder (CGVS p. 10). Als u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat dit klopt maar dat ze vlak na het incident naar Iran zijn gevlucht (CGVS p. 14). **Dit zou willen zeggen dat uw moeders familie en uw vader een conflict hebben omwille van zijn huwelijk met uw moeder, dat er vier à vijf jaar geen enkel contact is tussen de families en dat er pas na vier à vijf jaar zonder enige aanleiding een moordaanslag plaatsvindt op uw vader uitgevoerd door de familie van uw moeder terwijl die al die tijd al wisten waar uw ouders woonden.** Als u wordt gevraagd of het klopt dat er vier à vijf jaar geen contact zou zijn geweest tussen de families, antwoordt u plots dat de familie van uw moeder soms boodschappen stuurde om haar te vragen terug te komen (CGVS p. 14). Nochtans had u eerder tot tweemaal toe verklaard dat er gedurende deze periode geen enkel contact was tussen de families (CGVS p. 13). **Uw tegenstrijdige antwoorden en de lange periode tussen het huwelijk en de moordaanslag op uw vader, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het conflict tussen uw ouders en uw moeders familie. Bijgevolg doet dit ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de familie van uw moeder bij uw terugkeer naar Afghanistan.**

In tweede instantie moet worden opgemerkt dat ook uw vrees omtrent uw vaders vijanden uit het verleden weinig aannemelijk overkomt. Zo is het reeds meer dan twintig jaar geleden, u vluchtte naar Iran toen u drie à vier maand was en nu bent u er tweeëntwintig (CGVS p. 3), dat uw vader zijn activiteiten voor Hezb-e-Wahdat stopzette (CGVS p. 6). **Het is dan ook maar zeer de vraag of uw vader iets te vrezen heeft bij zijn terugkeer, laat staan dat u iets te vrezen zou hebben.** U verklaarde dat er heel wat kopstukken van Hezb-e-Wahdat werden vermoord en dat uw vader

daarom vluchtte naar Iran (CGVS p. 8 en 12). Als u gevraagd wordt voor wie hij dan wel schrik had, antwoordt u dat er in elke regio onrust en geweld was (CGVS p. 8). U verwijst dus naar de volatiele veiligheidssituatie in die periode om de vlucht van uw vader naar Iran te verklaren. **Aangezien de tijden veranderd zijn, is er omwille dit vluchtmotief geen reden om u een beschermingsstatus te geven (zie administratief dossier: toegevoegde informatie Veiligheidssituatie, Regionale Analyse Deel1).** Tegelijkertijd verwijst u echter naar het feit dat uw vader een belangrijk kopstuk was van Hezb-e-Wahdat en dat u daarom vrees heeft om terug te keren naar uw geboorteregio (CGVS p. 12). **Vreemd genoeg kan u het feit dat uw vader een belangrijk kopstuk was van Hezb-e-Wahdat niet aannemelijk maken.** Zo wordt u gevraagd welke positie uw vader had binnen deze groepering waarop u antwoordt dat u het niet weet maar dat hij contacten had met de belangrijkste mensen binnen de groepering (CGVS p. 12). Als u gevraagd wordt hoe u dit weet, antwoordt u dat hij u zelf heeft verteld dat hij één 3 van de belangrijkste mensen was van Hezb-e-Wahdat (CGVS p. 12). **Het snijdt geen hout dat hij u zou vertellen dat hij één van de belangrijkste kopstukken was van Hezb-e-Wahdat maar dat het nooit ter sprake zou komen wat hij nu precies deed voor de groepering.** Bovendien kan u de vijanden van uw vader niet benoemen. Als u gevraagd wordt wie de vijanden zijn die uw vader zouden vervolgen als hij terug naar zijn regio gaat, antwoordt u dat u ze niet kende maar dat uw vader die mensen kende (CGVS p. 8 en 9). Als u gevraagd wordt met wie Hezb-e-Wahdat dan wel vocht in die periode, antwoordt u dat er verschillende partijen tegen elkaar vochten (CGVS p. 6). **Dit antwoord samen met uw eerdere verklaring dat uw familie schrik had voor het geweld en de onrust in uw regio doet vermoeden dat uw familie vluchtte naar Iran eerder omwille van de algemene veiligheidssituatie dan voor het feit dat uw vader gevisieerd zou worden omdat hij een kopstuk zou zijn van Hezb-e-Wahdat. Er was namelijk, zoals u zelf verklaarde, een burgeroorlog aan de gang waarbij iedereen tegen iedereen vocht (CGVS p. 6) waardoor het weinig waarschijnlijk is dat uw vader meer dan twintig jaar na datum nog een persoonlijke vrees zou hebben tegenover zijn vijanden van toen omdat hij een kopstuk was van Hezb-e-Wahdat.** Bovendien wordt er getwijfeld aan de status die uw vader had tijdens deze burgeroorlog aangezien u bitter weinig kennis heeft over het verleden van uw vader als lid van deze groepering. **Daarnaast is het nog maar de vraag waarom u ervan uitgaat dat u als zijn zoon een persoonlijke vrees zou hebben tegenover de vijanden van uw vader.** Als men zo redeneert is het niet zo ver gezocht om te zeggen dat uw oom ook een persoonlijke vrees zou hebben bij zijn terugkeer omwille van het simpele feit dat hij de broer is van uw vader en bovendien die bewuste periode heeft meegemaakt. Nochtans woonde uw oom al anderhalf jaar in uw geboortedorp (CGVS p. 10) en verklaarde u dat hij geen gevaar liep in deze regio (CGVS p. 9). **Al deze vaststelling doen dan ook twifelen aan het feit dat uw vader een belangrijk kopstuk was bij Hezb-e-Wahdat en dat u iets te vrezen zou hebben van de toenmalige vijanden van uw vader bij terugkeer naar uw regio.**

In derde instantie maakt ook de terugkeer van uw vader naar uw geboorteregio een vijf, zes à zevental jaar geleden (CGVS p. 2) uw vrees tot vervolging ten opzichte van de vijanden van uw vader en de familie van uw moeder onaannemelijk. U verklaarde dat het uw oom was die uw vader vroeg om terug te keren naar Afghanistan omdat de situatie er een beetje verbeterd was (CGVS p. 5). Uw vader deed dit dan ook en ging kijken hoe de situatie ter plekke was (CGVS p. 3). Hij wou controleren of hij er zelf veilig zou zijn en of het mogelijk was om zijn gezin over te brengen (CGVS p. 8). **De vraag is waarom uw vader het risico zou lopen om deze beoordeling zelf te maken.** Uw oom was ten slotte al anderhalf jaar teruggekeerd naar deze regio (CGVS p. 10) en was dus veel beter geplaatst om te oordelen of uw vader en uw gezin er veilig zouden zijn. Als u gevraagd wordt of uw oom niet kon inschatten of de situatie veilig genoeg was voor uw vader, antwoordt u naast de kwestie dat de situatie in Iran erger was en dat uw oom zei dat het beter was dat hij zelf eens zou komen om het met zijn eigen ogen te zien (CGVS p. 10). **Het is weinig geloofwaardig dat uw oom dit zou zeggen als er daadwerkelijk een risico was voor uw vader om terug te keren.** Als u nogmaals gevraagd wordt of uw oom niet kon inschatten of het veilig was, antwoordt u dat uw oom niet actief was voor deze partij, hij niet veel wist over de politieke situatie en dat hij ook een lange tijd in Iran woonde (CGVS p. 10 en 11). Uw oom was echter al anderhalf jaar teruggekeerd naar het district Surkhi Parsa (CGVS p. 10). Bovendien was hij volgens uw verklaringen de broer van één van de belangrijkste kopstukken van Hezb-e-Wahdat (CGVS p. 8 en 10) en was zijn andere broer een Harakat-strijder die omkwam in deze periode (CGVS p. 8). **In een context waarin zijn broers dergelijke opofferingen hebben gemaakt voor de strijd tijdens de burgeroorlog zou men kunnen verwachten, zelfs al was hij niet actief in de strijd, dat hij het één en het ander weet over de protagonisten van deze oorlog en dat hij bijgevolg ook weet of zijn broer in gevaar zou zijn bij terugkomst.** Als u gevraagd wordt of hij dan het probleem met de schoonfamilie kon inschatten (hiervoor heeft men immers geen politieke kennis nodig), antwoordt u dat u daarover niets weet en dat hij daarover niets gezegd heeft (CGVS p. 11). Nochtans had uw oom, die als broer van uw vader op de hoogte moet zijn geweest van deze problemen, deze situatie wel kunnen inschatten. **Het is dan ook vreemd dat dit niet gebeurd zou zijn**

en dat uw vader het risico neemt om terug te gaan naar zijn geboorteregio. Het wordt zelfs nog vreemder als u beweert dat uw moeder contact had met sommige mensen van haar families en dat ze via hen wist dat er nog gevaar was voor uw vader (CGVS p. 11). **De geloofwaardigheid van uw vaders terugkeer naar zijn regio komt hierdoor in het gedrang waardoor ook uw vrees bij terugkeer naar deze regio in perspectief wordt geplaatst.**

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u een risico zou lopen bij uw terugkeer naar Afghanistan omwille van uw weinig aannemelijke verklaringen over de vrees die u meent te hebben voor de vijanden van uw vader en de familie van uw moeder. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Het huwelijksboekje en de vluchtelingenkaart bevestigen enkel uw identiteit en uw verblijf in Iran de welke niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het

conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Surkhi Parsa blijken zich in de periode van verslaggeving geen noemenswaardige incidenten te hebben voorgedaan gezien het district Surkhi Parsa niet vermeld wordt in de analyse van de veiligheidssituatie van de provincie Parwan. Dat een bepaald district niet wordt vernoemd wijst er niet op dat er geen onderzoek is gebeurd naar dit district, het toont gewoon aan dat de gehanteerde bronnen geen relevante informatie aanleverden voor dit district binnen de onderzoeksperiode. Indien zich noemenswaardige veiligheidsincidenten zouden voorgedaan hebben in het district Surkhi Parsa zouden die vermeld zijn. Gezien dit niet het geval is kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld in het district Surkhi Parsa.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Surkhi Parsa in Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en tenslotte van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoeker verklaart zijn land van verblijf, Iran, te hebben ontvlucht nadat het dode lichaam van zijn vriend door de Iraanse politie gevonden was in het huis van verzoeker. Verzoeker verklaart evenmin terug te kunnen naar zijn land van herkomst, Afghanistan. Aldaar vreest hij zijn de familie van zijn moeder, die zich steeds zou verzet hebben tegen het huwelijk van zijn ouders gezien zijn moeder soennitisch is en zijn vader sjiitisch. Verzoeker verklaart tenslotte in Afghanistan ook de oude vijanden van zijn vader, een prominente leider van de Hezb-e-Wahdat, te vrezen.

Wat betreft de beweerde problemen die verzoeker verklaart te vrezen in Iran, stelde de bestreden beslissing terecht vast dat, nog daargelaten de vaststelling dat dit vluchtmotief geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, de aangehaalde vrees voor vervolging onderzocht dient te worden in functie van een terugkeer naar het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit, zijnde Afghanistan.

Wat betreft verzoekers vrees om in Afghanistan het slachtoffer te worden van represailles vanwege de familie van zijn moeder, merkt de Raad op dat verzoeker de concrete aanleiding daartoe niet aannemelijk kan maken. Verzoeker wijt de spanningen met de familie van zijn moeder aan het feit dat zij het onaanvaardbaar vonden dat zijn moeder als soennitische vrouw in het huwelijk trad met een sjiitische man. Verzoeker kan evenwel niet aannemelijk maken dat het huwelijk van zijn ouders interconfessioneel was. Zo blijkt uit de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde dat hij aanvankelijk tot tweemaal toe had vermeld dat zijn moeder van Hazara-afkomst was, net zoals zijn vader (vragenlijst, punt 2.8 alsook verklaring, vraag 12). Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat de overgrote meerderheid van de Hazara-stammen in verzoekers geboorteregio sjiitisch zijn. Geconfronteerd met deze vaststelling komt verzoeker niet verder dan het ontkennen van zijn eerdere verklaring aangaande de Hazara-etnie van zijn moeder en luidt het plots dat zij van Tadzjiekse afkomst is (gehoorverslag p. 10), hetgeen niet ernstig is. Uit het gehoor blijkt verder dat verzoeker de religieuze diversiteit onder de Hazara-stammen geenszins kan duiden, en evenmin enige notie heeft van het onderscheid tussen de sjiitische en de soennitische leer (*ibid.* p. 16). Deze tegenstrijdigheden en onwetendheden in verzoekers verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid voor wat betreft dit onderdeel van verzoekers relaas. Van iemand die beweert dat hij heel zijn leven in slechte omstandigheden heeft moeten leven in Iran omdat zijn ouders oorspronkelijk verschillende strekkingen van de islam aanhingen, mag men immers kunnen verwachten dat hij op de hoogte is van de gevoeligheden die hangen rond dit schisma in het islamitische geloof. De vaststelling dat verzoeker dan ook nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de etnische achtergrond van zijn moeder bevestigt het vermoeden dat hij bedrieglijke verklaringen aflegt over de etniciteit en religieuze strekking van zijn moeder. Dienvolgens kan er geen geloof worden gehecht aan het beweerde conflict tussen zijn vader en de familie van zijn moeder.

Wat betreft de beweerde vrees voor vervolging vanwege de politieke vijanden van zijn vader, kan worden vastgesteld dat verzoeker deze problemen evenmin aannemelijk kan maken. Niet enkel dateren de problemen van meer dan twintig jaar geleden en is de situatie als dusdanig ondertussen ingrijpend gewijzigd, bovendien blijkt verzoeker weinig of geen toelichting te kunnen geven over de functie van zijn vader bij Hezb-e-Wahdat (gehoorverslag p. 12). Verzoeker heeft geen idee wat de concrete positie van zijn vader binnen de partij was, noch wat de exacte functie was, noch wie zijn vijanden waren in zijn regio van herkomst (*ibid.* p. 8 en 9). Als verzoeker gevraagd wordt met wie Hezb-e-Wahdat dan wel vocht in die periode, antwoordt hij dat er verschillende partijen tegen elkaar vochten omdat er een burgeroorlog aan de gang was waarbij iedereen tegen iedereen vocht. Dit samen met verzoekers eerdere verklaring dat zijn familie schrik had voor het geweld en de onrust in zijn regio wijst er eerder op dat verzoekers familie vluchtte naar Iran omwille van de algemene veiligheidssituatie eerder dan voor het feit dat verzoekers vader gevisieerd zou worden omdat hij een kopstuk zou zijn van Hezb-e-Wahdat. Al deze vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht worden aan verzoekers bewering dat zijn vader een belangrijk kopstuk was van Hezb-e-Wahdat en hij om deze reden de 'voormalige vijanden' van zijn vader zou moeten vrezen ingeval van een terugkeer naar Afghanistan.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker hier tegen in dat de “*zogenaamde discrepanties*” tussen zijn verklaringen te wijten zijn aan het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk gezet werd om korte antwoorden te geven. De commissaris-generaal zou daarenboven geen rekening gehouden hebben met het tijdverloop van meer dan drie jaar tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij de commissaris-generaal, noch met de traumatische

gebeurtenissen die verzoeker had opgelopen door gebeurtenissen in Iran en tijdens zijn reis in Griekenland.

De Raad merkt op dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de vele vastgestelde inconsistenties en vaagheden die blijken uit de bestreden beslissing te ontkrachten met objectieve argumenten. Verzoeker beperkt zich tot het minimaliseren van deze vaststellingen, wat niet dienstig is. Dat verzoeker zich onder druk zou hebben laten zetten bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn blote beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker heeft zich immers, na voorlezing ervan, akkoord verklaard met de inhoud van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken door dit te ondertekenen. Wat betreft de traumatische ervaringen die verzoeker beweert te hebben opgelopen, merkt de Raad op dat ook dit gegeven een louter bewering betreft die niet gestaafd wordt met enig medisch attest. De Raad merkt tot slot op dat verzoeker niet uitwerkt hoe en waarom het tijdverloop tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij de commissaris-generaal hem zou hebben verhinderd om coherente verklaringen af te leggen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven die verzoeker ten aanzien van zijn land van herkomst formuleert, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, het district Surkhi Parsa, provincie Parwan, actueel geen dergelijke geweldsituatie heerst gezien er zich aldaar recentelijk geen noemenswaardige incidenten hebben voorgedaan en de situatie er dus "*vrij rustig*" is (zie COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse, Deel I, dd. 20 november 2013).

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om de betreffende informatie te ontkrachten met andersluidende en objectieve informatie.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER